

In dankbare herinnering
Hennie Hazekamp

Hendrikus Hermannus

Echtgenoot van Truus Hazekamp - Mersmann

Geboren te Weerselo
21 januari 1922

Overleden te Gianerbrug
27 juni 2004

*Nooit zal je door de tuin meer lopen,
waar iedere bloem en iedere plant
getuigden van jouw zorgende hand.
Nu gaat de hemeltuin voor jou open!*

Ons Pa is geboren in Weerselo en kwam uit een gezin van 9 kinderen. De oorlogsjaren bracht hij door in Lonneker en Usselo, waar hij tijdens het "dansen bij de boer" Ma heeft leren kennen. In 1948 zijn ze getrouwd en aan de Bentstraat 105 komen wonen, waar ze 55 gelukkige jaren samen hebben beleefd.

Om ons als kinderen een echt thuis te geven, heeft hij veel aan het huis verbouwd en hield hij daarnaast ook nog "het land" vol met groenten en fruit bij.

Werken was zijn lust en zijn leven, maar bovenal zijn manier om ons zijn liefde en zorgzaamheid te geven. Met bewondering denken we terug aan de strenge maar rechtvaardige wijze waarop hij dat deed.

Toen wij onze eigen weg gingen, werd "het land" zijn tuin, waar hij erg trots op was.

Iedere zomer was de tuin zeer kleurrijk door alle bloemen en planten, waar hij door en door van kon genieten.

Ook bij anderen onderhield hij met veel plezier de tuin, niemand deed tevergeefs een beroep op hem. Zelfs het afgelopen jaar toen het hem soms wel eens teveel werd. Na zijn pensionering vormden de talrijke vakanties en reizen die hij maakte even zovele hoogtepunten. Vooral Saoedi-Arabië en Korea hebben veel indruk op hem gemaakt. Ook hier bleek hij een natuurmens die oog had voor de schoonheid van de natuur en de omgeving. De 19 kleinkinderen, die hij als een groot geschenk beschouwde, hebben zijn leven verrijkt en opnieuw toonde hij zijn liefde door te zorgen en te helpen waar hij kon.

Toen Ma vorig jaar ziek werd en werd opgenomen in het verpleeghuis, kreeg Pa het zwaar en deed het hem veel verdriet dat het allemaal zo moest lopen.

In januari is hij verhuisd naar het Redemptoristenpark. Deze verhuizing was moeilijk voor hem. Na een paar weken vertelde hij dat hij er zich toch veilig en thuis voelde.

We hebben bewondering gekregen voor de enorme liefde en zorg waarmee hij Ma in dit jaar heeft omringd. Niet één dag heeft hij verstek laten gaan. Vaak zei hij: "Zolang ik het nog kan, doe ik het."

Hoezeer hij ondanks zijn verdriet toch kon genieten bleek toen zijn eerste achterkleinkind Jill in januari werd geboren. Steeds als hij haar zag en op schoot had, zagen we hem opfleuren.

Wij nemen vandaag afscheid van ons Pa; een bijzonder mens.

Voor uw belangstelling en medeleven, zeggen wij u onze hartelijke dank.